

YARPUZ

Edebiyat Dergisi

Yıl: 3 Sayı: 28

Haziran 2021

ISSN: 2687-2307

Mehmet OSMANOĞLU ★ Ziya NURDAN ★ Yavuz DİNÇ ★ Ahmet Süreyya Durna ★ Haşim KALENDER
Hasan SONGÜR ★ Yakup DİKER ★ Gülçin Yağmur AKBULUT ★ Mehmet MORTAŞ ★ Ebuzer KALENDER
Kemal BAYRAKÇI ★ Şahizer Senem TELLİ ★ Ayşe ARSLAN ★ M.Nihat MALKOÇ ★ İlker GÜLBAHAR
Fuat OSKAY ★ Fatıma HAFIZOĞLU ★ Bekir KILINÇ ★ Ali KAVAK ★ Faik KUMRU ★ Ahmet YILDIRIMTEPE
Bekir YILDIZ ★ Ümit Bayram YALÇIN ★ Ramazan DEMİRTAŞ ★ Kadir KÖSE ★ Yahya ÖZKÖK
İbrahim BİRGÜL ★ Salih SEZEN ★ Qafqaz ƏVƏZOĞLU ★ Rıdvan YILDIZ

Fotoğraf / Yasin MORTAŞ

YARPUZ

Edebiyat Dergisi

Sahibi

Halil DEMİR

Yazı İşleri Müdürü

Halil DEMİR

Editör

İlker GÜLBAHAR

Yayın Kurulu

Ahmet Süreyya DURNA

Haşim KALENDER

Mehmet GÖREN

Son Okuma

Mehmet OSMANOĞLU

Kapak Fotoğrafı: Yasin MORTAŞ

Yazışma ve Gönderi Adresi

Kale Mahallesi Elçibey Caddesi
Arma Market Yanı Kat:1 No: 24/B
Afşin/Kahramanmaraş

yarpuzedebyatdergisi@gmail.com

Yarpuz Web:

www.yarpuzedebyatdergisi.com

Facebook: Yarpuz Edebiyat Dergisi

Instagram: yarpuzedebyatdergisi

Yayın Türü: Süreli Yayın

ISSN : 2687-2307 Aylık (e-Dergi)

Yıl: 3 Sayı: 28 (Haziran 2021)

İletişim Tel: 0541 629 94 66

Eserlerin hukukî sorumluluğu yazarlarına aittir.
Yarpuz Edebiyat Dergisi'nden yapılan alıntılarda
kaynak gösterilmesi zorunludur.

* * *

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Afşin Merkez Yayın Grubu

tarafından çıkarılmaktadır.

YİRMİ SEKİZİNCİ YARPUZ

Cemal Süreya, Folklor Şiire Düşman denemesinde “*Bir halk deyimi içindeki kelimeler o deyimdeki anlam dizisinde kaynaşmışlardır. O kelimelerden o deyimlerdekinden ayrı işlemler, ayrı güçler aramayın artık. Çünkü donmuşlardır. Tek yönlüdürler. İşlemleri, güçleri, bir bakıma uyandıracakları çağrışımlar bellidir. Ne olsa değişmeyecektir.*” der. Onun bu savına katılmamak şiirde yeni söyleyişlere, biçemlere açık değişim anlamına gelir. Halk klişelerinin akıcılıkta olumlu etkiye sahip olduğu yadsınamaz ama halk söyleyişlerini kullanmak aynı daire etrafında boşa dönmek gibi dilin durağanlaşmasına neden olacaktır. Akıcılık, kalıp sözler kullanmadan da pekala oluşturulabilir. Birkaç kelimeyle anlamı kemikleşmiş söylemlere ya da mevcut imgeye yeni anlamlar yüklemek yerine hiç kullanılmamış sözcüklere yeni anlamlar izafe etmek daha yerli yerinde bir tutumdur. Şiire merhale kazandıran, onu üst rafa taşıyan şiir dilinin zenginliği ve yeni sözcüklere yüklenen anlamlar ve bu sayede anlam çeşitliliğinin çoğullanmasıdır. Bu cepheden bakılırsa şiirde halkın klişe söylemlerinden uzaklaşmak yeni biçemlerin oluşmasına imkan hazırlayacaktır.

Yarpuz'un yirmi sekizinci sayısının şiir katarı Mehmet Osmanoğlu'nun Bir Hicran Sergüzeşti ile başlıyor. Ziya Nurdan, Ahmet Süreyya Durna, Haşim Kalender, M.Nihat Malkoç, İlker Gülbahar, Faik Kumru, Ahmet Yıldırımtepe, Ramazan Demirtaş, Kadir Köse, Yahya Özkök ve Qafqaz ƏVƏZOĞLU hecenin yükünü sırtlayan şairler. Yavuz Dinç, Yakup Diker, Kemal Bayrakçı, Ayşe Arslan, Bedir Kılınç, Ali Kavak, Bekir Yıldız, Ümit Bayram Yalçın, İbrahim Birgül, Salih Sezen, Rıdvan Yıldız serbest nazımla bu sayıya katkı sunan şairler. Hasan Songür içten, yalın ve akıcı üslubuyla şiirde yaşanmışlığa değindi. Gülçin Yağmur Akbulut şehirleşmenin verdiği duygusal yıkımı Çocukluğumun Kalbi'nde hikayeletirdi. Mehmet Mortaş, Şairin Gün Batımı adlı denemesiyle, Ebuzer Kalender sıradışı hikayesiyle dikkat çekiyor. Şahizer Telli Senem'in İkiseksen Neriman'ını okurken tebessüm edeceksiniz. Fuat Oskay'ın ayrılık temasını anlattığı denemesi ile genç kalemlerden Fatıma Hafızoğlu'nun Gün Doğacak adlı yazıları okunmaya değer denemeler.

Yeni sayılarda buluşmak ümidi ile...

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Mehmet OSMANOĞLU

BİR HİCRAN SERGÜZEŞTİ

son nevbahar da geçti yine hüsrana düştüm
dinmek nedir bilmedi içimdeki fırtına
derdimi yine içli gecelerle bölüştüm
yükledim efkârımı karanlığın sırtına

azaldı her saniye titreyen gün ışıgım
umudumun çehresi asıldı günden güne
onsuz nice perişan nasıl da dolaşığım
tebessümüm hükümlü çok uzak bir sürgüne

hicranı bastım yine kan soluyan göğsüme
gamzesini kalbime merhem diyerek sürdüm
ateşten özlemini hırka diye üstüme
kuşanıp da kendimi yokluğuna götürdüm

tutmadı ellerimden saçlarının siyahı
müjganıyla vurulup sendeledim her akşam
görmedim kaç vakittir aydınlanan sabahı
hüznün saltanatında parıldadı ihtişam

bülbül nazire yaptı feryadı figanıma
çiğ düşen yaprağına ağıt söyledi gül'ün
baksaydı kopup gelen içimde tufanıma
aşıyanı tutuşur savrulurdu bülbülün

karanlık asumanın yıldızları çekildi
mehtabı firar etti onsuz doğmam diyerek
ne bilsinler bu bana eza cefa değildi
yoksa zaten sevgili gökyüzü neye gerek

her sabah rüzgârına hayalini yükledim
belki bulup getirir göklerin bir yerinden
her gün aynı iştihak aynı aşkla bekledim
medet umdum çöllerin kaygılı gözlerinden

uçsuz sahralar boyu kızgın kumlara sordum
yok mu gören leylâdan bir işaret bir nefes
gün batımı asude hülyaya dalıyordum
kulağımda o engin o berrak o kutlu ses

partal pabuçlarımla mıhlanıp yollarına
nice sarp geçitlerden geçiyordum böylece
bırakınca kendimi özlemin kollarına
kalbim sökölüyordu firakıyla her gece

can çekişen ruhuma soluğundan üflesin
harlayıp tutuştursun efildeyen çıramı
mücella çehresiyle hüznümü sürgülesin
geliversin sarmaya kan kırmızı yaramı.

günün kızılığında niyazımı kuşanıp
umudumu taşıdım her şafağa inatla
ismini bir kor gibi dudaklarımda anıp
ve hâlâ bekliyorum topyekün kainatla

Ziya NURDAN

SEVERSEN BENİ

merakımı bağışla birazcık insaf eyle
sırlı aşk badesinden içirt seversen beni
yüzünü görebilsem şöyle dünya gözüyle
sevda denen sırattan geçirt seversen beni

müstesna tavırların belki insan ötesi
bağışlanır herkesin sehven birkaç hatası
izanla kullanırsan inan akıl yetesi
meçhuldeki ummana uçurt seversen beni

kollarını açıp da karşılasan hasretle
bütün kötü duygunu gömsen büyük nefretle
seni benden ayıran kibrini cesaretle
korkutarak son bir kez şaşırt seversen beni

beden ceset olunca yürek enkaza döner
hayattaki fırtına mutlak ölümle diner
yaradan her kulunu imtihan ile dener
engellerin üstünden aşirt seversen beni

yaşamış leyla mecnun hem de ferhat'la şirin
şöhretleri dilinde seven bütün beşerin
alın akıyla çıkart ortasından mahşerin
kısmetin cennetine düşürt seversen beni

çilenin tartısını çekmez benden başkası
güpegündüz insaftan çıkmaz benden başkası
bu genç yaşta çarçabuk çökmez benden başkası
geçen fani zamandan kaçirt seversen beni

maharetin tereddüt amelin zikzak senin
doğru yönü bilmeyen acemi kızak senin
gönül gözün kapanmış nasibin uzak senin
mesafeyi es geçip seğırt seversen beni

Yavuz DİNÇ

BİR YALNIZLIK SENFONİSİ

ayaz çöker buz kesmiş tepelerden şehrin üstüne
boynu bükük rüzgârlar eser şimdi üşüyen gecelere
müjganın pencerelerinden yorgun katreler sızarken
yapayalnız kaldık yapayalnız hüznün ortasında öylece

sokak yargıçlarının sorgusuna çekilirdi her anımız
yol sağır dilsiz kesilmiş sanki, ses vermez olmuş imdadımıza
düğüm düğüm olur boğazımda her hece, her sözcük, her cümle
sanki çözülmeyi bekleyen sır dolu bir bilmeceydi ömrümüz

zamansız acılarla dikildik durduk kalabalıklar arasında
kör saatlerde vurdu bizi yangınlar, sustuk günlerce
yüreğimizden kopan yangınları bırakırken rüzgarlara
açılırdı kilitli kapılar ve ardından dillenecek suskun diller

gereksizlerin sevecenliğini tanımazdı ruhumuzdaki alınganlık
çekilmezdi yalnızlığın meteliğine kurşun atmış sokaklar
banklarda oturmalar, cadde boyu başıboş yürüyüşler
kurgusu bitmiş kısa film gibi oynadığımızı sanırdık hayatı

bir canhıraş telaş uğultu olmuş yaşamak adlı çaba
bir alışımla başlayan ömrün künyesinde gizliydi sonumuz
her anın bitişinden sonra başaklanır öncelerimiz bir bir
her sonun yeni başlangıçları umutla ilk kezler doğuracak

şehrin öksüz kalmış revazinlerinin şavkında avunduğumuz
kaldırımlarında bedbaht rastlayışların mecburiyetinde eskidik
bütün hüznlerin ortasında kalan suskunluğumuzla izleriz
bir çocuğun gözüyle göçmen kuşların mevsimleri ağırlayışlarını

bak, sonuna yaklaştık haşin ve cemreler mihman olmuş şubatın
ey revâzinler açın kirli camları, çekin perdeleri cemreler düşsün içeri
şu durgun şehrin caddelerine, sokaklarına biraz neşe katın
melodisi şenlensin göçmen kuşların, caddelerdeki sakinlerin

bir keskin bıçak gibi sevginin tahtasında doğrasak acıları
zaman sabır taşına çizer mi aklımıza musallat hüznleri
peygamberlerin dudaklarından aldık o gizemli sözleri
çilelerle kazıdık gözyaşına umudun tohumunu yeşertsin diye

hani gönül dağının kırlarında bayırlarında koşuşan deli taylar
yüreğinde sevdâ ve hasret türküsüyle içli içli büyüyen deli taylar
sararken benliğini anılar, kapat gözlerini dinginleş biraz
umudun bitmesin sakın tohumunu atma yüreğinden

çizilen gönül tuvaline baharın bütün renkleri saçılır
gözlerimizden baharla giderdi o mahmur uykular
şimdi tatlı bir tebessüm saracak revâzinlerdeki yüzleri
o an ki kirpiklerinden son cemre düşerdi sanki ahvâlimize
ve aynadaki gözlerde beliren ışıltılar sarardı atiyi

Ahmet Süreyya DURNA

FANİ DÜNYA

Sanki serap gibidir,
Bozuk şarap gibidir,
Kirli çorap gibidir,
Dünya ne ki dostlarım;
Gün akşamlıdır!

Önem vermeye değmez,
Devran sürmeye değmez,
Câzip görmeye değmez,
Gerçek şu ki dostlarım;
Gün akşamlıdır!

Olgun insan aşikâr,
Âleme güzel bakar,
Kötülükten ne çıkar?
Demem o ki dostlarım;
Gün akşamlıdır!

Karışır karayla ak,
Aslına döner mutlak,
Vâkî olur Emr-i Hak,
Bir gün vâkî dostlarım;
Gün akşamlıdır!

Hakikat mâverada,
Ne ararsan orada,
Kalmamıştır burada,
Kimse bâkî dostlarım;
Gün akşamlıdır!

Haşim KALENDER

KENDİNE GEL

Filistin'de Mısır'da Suriye'de Irak'ta
Kurşunlanır bir yanım bir yanımla çağlarım
Doğu Türkistan tutsak hesaptır son durakta
Oyuncağım bombalar, çocuklaşır ağlarım

Yetimin başında el, yere düşmüşe şefkat
Zulmün mağduruna ses, zalime inen tokat
Hayalim ecdatlaşır iman dizimde takat
Dostlardaki yangınla yüreğimi dağlarım

Heyhat, kan gölü dünya damar damar akarım
Düşman kuru gürültü ayağa zor kalkarım
Korkusuydu Çin seddi korktuğuma bakarım
Suskun gülüşlerimle imkân bile sağlarım

Bir kuşun kanadında telek telek söküldüm
Vicdanımla beslendi parça parça döküldüm
Kabuğum dar geliyor yeter gayri sıkıldım
Al bayrağım göklerde niye kara bağlarım

Kol koladır alayı sırtıma hançer vurur
Kanımda çiçek açar, özüm içerden kurur
Kalender kendine gel, dünya selama durur
Hele o barut koksun şenlenir otağlarım.

Hasan SONGÜR

YAŞANMIŞLIK VE ŞİİR

Şiiri tarif edemem ben. Çünkü her tarif havayı avuçlamaya benzer. Elde somut bir şey olmaz.

İmkansızın peşinden koşturamaz. En doğrusu, en akıllıca olanı “bir şiir nasıl doğar”ın hikâyesini anlatmak.

Ruhumda yankılar yapan, dilimden düşmeyen, vir-dini ezberden okuyan bir derviş gibi sık sık okuduğum bir şiir var. Öyle etkili, öyle diri, öyle taze öyle canlı ki... Çünkü hayattan çıkmış. Gücü yaşanmışlıktan geliyor. Ünlü bir şairin şiiri mi? Hayır! Aksine adı hiç duyulmamış bir köylü gelin yazmış. Ben diyeyim o kadının adı Mukaddes.

Osmanlının son döneminde Anadolu’nun ücra bir köyünde yaşamış. Severe evlenmiş. Mutlu olmak istemiş geleceğe umutla bakmış.

Toprakları verimsizmiş köyün. Mukaddes’in eşi de en kısa zamanda “Para kazanıp döneceğim ya da gelip seni de götüreceğim.” demiş ve çıkmış gurbete.

Mukaddes akıl almaz sabırla, hasretle, canından aziz bildiği namusuyla, iffetiyle bağda bahçede çalışarak beklemiş.

Derdini acısını içine gömerek günleri, ayları, yılları yalnız geçirerek kocasını beklemiş, beklemiş, beklemiş...

Üç yıl geçmiş, beş yıl geçmiş, on yıl geçmiş... ve nihayet yirmi beş yıl sonra askerler gelmiş kapısına. Yanlarında getirdikleri mektubu Mukaddese uzatıp demişler ki:

-Bunu sana kocan gönderdi. İşleri çoktu, kendisi gelemedi. Biz seni ona götürmekle vazifeliyiz.

Mukaddes kocasından gelen mektubu okumuş.

Meğer yıllar yılı haber alamadığı kocası, devlete asker olmuş. Seneler ilerledikçe rütbesi yükselmiş. Şimdi de Mısır eyaletinde paşadır. Yıllar önce bir çeşme başında gözü yaşlı bırakıp gittiği karısını yanına almak istemektedir. Onu konaklarda yatıracak, yüzünü güldürecek, mutlu edecektir.

Vakit akşamdır.

Kadın askerlere yemek verir, su verir. Yatak serer. Sabah yola çıkılacaktır.

O gece Mukaddes uyumaz. Uyuyamaz. Sabaha kadar düşünür.

Hasret acılarıyla yaşadığı hayatını düşünür. Yanık gönlüyle türküler söylediği dağları, vadileri, dere kenarlarını düşünür. Ağaçların serin gölgelerini düşünür. Hassas, samimi kalbindeki duygu iklimini... Bu hassas

kalpteki umutların, sevgilerin, emellerin kuru bir dal gibi kırılışını... Düşünür, düşünür, düşünür. Sonra da bir şiir yazar.

Tan yeri ağarırken umursamazlık, ilgisizlik, uzaktan bakış ruhuna hakim olur. Ve sabah olur. Onu götürmeye hazırlanan askerlere kocasının gönderdiği mektubu uzatır.

-Bunu götürün sahibine verin, der. Kesin bir dille kesin kararını söyler. Varın gidin, yolunuz açık olsun, ben gelmiyorum.

Mukaddes’in kocasının mektubunun arkasına yazdığı şiir şöyledir:

Derin derelerin serin köşesi.

Kırıldı gönlümün billur şisesi.

Duydum ki olmuşsun Mısır Paşası

Vaktinde gelmedin şimdi neyleyim.

SAF GÖZYAŞLARI

Bir sandığım var. Çeyiz sandığı gibi bir şey. Ne zaman bunalsam, kederlensem kapağını açarım ve başlarım onu karıştırmaya. Otuz yılda biriktirdiğim değerli hatıraları olan özel eşyalarla doludur içi.

Onlara baktıkça hatırladıkça içimdeki zehir dökülür. Yine böyle bir amaçla sandığı karıştırırken yirmi yıl önce bana yazılmış bir mektup geçti elime. Şöyle bir cümle vardı:

“Abi kitabını okudum senin için ağladım.”

Biri benim için ağlamış. Ne demektir birinin biri için ağlaması?

Birisi tarafından düşünülmemiş olmanın verdiği yalnızlık ve çaresizlik duygusu...

Bu duygular içindeki vücudu sapasağlam Luşkov dilencilik yapmaktadır. Bir gün avukat Skvortsav’ın kapısını çalar. Dilenir. Avukat bu duruma sinirlenir. “Sağlıklı ve genç bir adamsın. Çalışsana!” diye çıkışır. Dilenci boynunu eğip “İş mi var ki efendim.” karşılığını verir.

Avukat ona evinin arka tarafındaki odunları kırmasını önerir. Aylaklığı yaşam biçimi haline getiren Luşkov, iş bulabilse çalışacağını ima ettiği için teklifi geri çevirmeyi gururuna yediremez.

Çaresiz aşçı Olga'nın gösterdiği yolu izleyerek odun kırmaya gider. O günden sonra Avukatın evine haftada bir gün gelip odunları kırar, parasını alıp gider. Bir zaman sonra gelmez olur.

Aradan iki yıl geçer.

Avukat ona bir tiyatro binasının önünde rastlar. Yanında uşakları vardır. Eski dilenci, çok zengin bir beyefendi olmuştur. Avukat onunla gurur duyar. "Öğütlerimi tuttuğun için size teşekkür ederim." der. Hiçbir şey, avukatın düşündüğü gibi değildir.

"Ben sizin hiçbir öğüdünüzü tutmadım. Sizin evinizde bir tek odun bile kırmadım. Ben şarap içerdim,

odunları Olga kırardı. Bir yandan da ağlardı. Benim için ağlardı. Senin hem bu dünyanın hem öbür dünyanın mahvolmuş derdi. Sonra benim için dua ederdi. Bana öğüt veren, onun bu asil davranışlarıdır."

Birisi tarafından düşünülmüş olmaktan doğan gücü Çehov böyle hikayeletirmiş.

Belki de hepimizin bir Olga'ya ihtiyacı var. Bizi düşünerek bizim için ağlayacak... Bizi kendimize getirecek birine yani.

Biliyorum, birileri var bu dünyada birileri için ağlıyor. Biraz da o yüzden tümünden kirlenmiyoruz. O saf, temiz gözyaşları yıkıyor bizi.

Yakup DİKER

İNCİR SUYU

beni bir karın boşluğunda var eden rabbe sığınıyorum
ekmek alıyorum, su tüketiyorum bu hep böyle, dünyayla dönüyorum
içim diyorum, içim çok kaygılı
uzun bir telaş yurdunda bir mağaraymışçasına yaşıyorum
ellerime sığmıyorum sonra, ellerimden taşıyorum

yağmur olmak istiyorum ama su olmaya gücüm yok
şemsiyesiz çocuklar var kendi yağmuruna kızgın
doğru yerde olabilmek için bir daha gelmek isteyebilirim hayata
ne kadar annem olduysam o kadar az günah yazılsın
o kadar az öfke alın yazıma

su olmaya gücüm yok ve mevsim kara alışkın
içimden siyahlar geçiyor şehir buna alışkın
bunları yazarken ihtimaller doluyor dünyadaki karanlığa
her yer ve her şey bir bakıma sığ
mesut özil fenerbahçe'de
pazar günü derbi var futbol hayli karışık
milattan öncesine gitmeyince tabiat genç
tabiat hep genç ve insanlar gitmekten ibaret

bütün çağlardan yutkunurken geçeceğim
gitmek diyeceğim, dönmekten eylemler
su olmaya gücüm yok vakit ne çok eski

Gülçin Yağmur AKBULUT

ÇOCUKLUĞUMUN KALBI

Dedemin kurduğu salıncakta önce ben ve iki kız kardeşim; sonrada oğlum Korkut, kanat vurmuştu gökyüzüne. Tek katlı ve duvarları kırmızı boyalı evimizin bahçesinde kiraz ve elma ağaçlarıyla büyüdü kadife çocukluğumuz. Ömrümüz daha yediyi yirmi geçerken kurduğumuz tek hayal, bu evin duvarları arasında huzurluca yaşamaktı.

Ablalarım genç kızlığa ayak bastıktan sonra köyün varlıklı ailelerine gelin gittiler. Ben büyüüp ergin bir delikanlı olunca bahçe komşumuzun kızıyla evlendim. Baba evinden ayrılmadım. Eşim Fatma'yı kızı olarak gören annem ve babamla aynaya düşen mutlu hikâyemizi devam ettirdik.

Ömrümü yağmurlara boğan ilk ölümü yaşadığımda oğlum Korkut üç yaşındaydı. Önce annemi iki yıl sonra da babamı kaybettim. Babam, yaşamımın en güçlü dayanağı, yaslandığım çınar ağacıydı... Annem, saklı yaralarımın en devalı merhemi...

Yaşadığım hiçbir acı genzime bugünkü kadar töresiz takılmamıştı. Anne ve babamı kaybettiğimde bile hissettiğim sancı ayak tırnaklarıma kadar bu denli şiddetli inmemişti. Kırmızı renkli bu dört duvar, ailemden bana kalan tek yadigârdı. Çocukluğum, huzurum, yıllarımı eskitmeyen tek hatıramdı.

Evimizin yerinden yol geçecekti. Çırpınıp didinmek nafil! Evin bedeli olarak biçilen üç beş lirada değildi gözüm. Kalbimin çocukluğuna veda edecek olmasıydı. Esmer bir bulut çöreklenmişti içime. Atamın soyağacı burada tükeniyor gibiydi. Yeryüzü ikiye bölünüyor ve ben enderin çukura düşüyordum sanki.

Bu vakitten sonra köyde kalamazdım. Gitmeli, unuttak kadar uzaklara yerleşmeliydim. İnsan hayatta bir defa ölür. Ben, duvarları kırmızı boyalı evimizin yerinden vızır vızır geçen arabaları her gördüğümde en yenden binlerce kez ölecektim.

Babadan kalma tamirci dükkânında, ilçe halkının bozulan elektrikli eşyalarını onarırdım. Yine babadan kalma birkaç dönüm tarlayı eker biçer, rızkımızı taştan çıkarırdık. Yaban elde ne yer, ne içer, hangi çatının altına sığınırıkdık?

Ah yüreğimde terleyen anılar! Anne ve babamın mezar taşlarını söküp beraberimde götürebilseydim keşke. Kimlere bırakıp gideceğim onları. Duyabiliyorum seslerini. Yattıkları yerden yana yakıla feryat ediyorlar. Sahip

çıkamadığım küçük şatomuz için bana güz yığını sitemlerini gönderiyorlar. Ne olur affedin, bağışlayın beni.

Tamı tamına bir haftamız var. Yedi gün sonra yerle bir edecekler baba ocağımı. Ne anamın ekmek pişirdiği ocak ne de babamın elleriyle çevirdiği çitler kalacak. Duvarların arasından kız kardeşlerimin cıvıltılı sedaları duyulmayacak. Her şey bir bir silinip gidecek hafızalardan. Çember çevirdiğim avlu, dedemin kurduğu salıncak...

Tamirci dükkânını, iki dönüm tarlayı sattım. Evin içinde dikkate değer üç beş parça eşyayı da ikinci el niyetine elden çıkardım. Daha nereye gideceğimizi bile bilmezken iki kanepa bir buzdolabını kendimize yük etmenin gereksiz olduğunu düşündüm.

Ata yadigârında geçireceğimiz son gecemizdi. Sabah yıkıma başlayacaklardı. Bunu görmeye dayanamazdım. Son bir defa anamı, babamı ziyaret ettik. Hangi yüzle huzurlarına çıktıysam, bilmiyorum. Yorgun ve göçebe bavullarımızı yanımıza alıp seher sökmeden köyümüzden ayrıldık. Yol boyunca ıslak gözlerimle defalarca dönüp baktım arkama. Evimi değil çocukluğumun kalbini terk ediyordum.

İlçe minibüsü ile şehre geldik. Kolumu çekiştiren oğlumu, nereye gidiyoruz diyen eşimin haykırıışlarını kötü bir rüyanın içindeymişim gibi silik ve boğuk uğultular içinde duyuyordum. Kendimde değildim. Ben, hâlâ bahçemizde babamla topağ çeviriyordum, dedemin kurduğu salıncakta sallanıyordum. Otogar personelinin, "Bileti nereye keseyim?" diyen sesiyle yangınlı bir paltoyu sırtıma giyer gibi irkildim. Elimde Tekirdağ'a kesilmiş üç tane bilet duruyordu. Ben mi Tekirdağ dedim, biletçi mi bizi Tekirdağ yolcusu olarak gördü, bilmiyorum. Kulduğumda cılız bir kadın sesi "Ne yaptın Sefer, ne bir tanıdık ne eş ne dost? Ne yaparsız bu yaban şehirde?" Yüreğimin üstünde eski bir masaldan kesilmiş, annem ve babamın siyah beyaz fotoğrafı... Öylece yola koyulduk.

Mehmet MORTAŞ

ŞAİRİN GÜN BATIMI

Ateş denizinden mumdan gemiler ile geçildi. Gerek ateş rüzgârlarının önünde yol aldık, gerek eriyen mum adalarında demir attık. Gözyaşlarını dökmeye hazır bulutlar ile dost olduk, kuşların uzaktan gelen deruni sesleri ile konuştuk. Hay Bin Yeksan tavrındaydık, yalnızdık, sorguladık başına üveyik tünemiş kelimeyi, yer yer hazan mevsimini bir annenin kucağında avuturken gördük. Selvi ağacının gölgesinden yapılmış evlerde konakladık. Bahar tadında envai suların içtik. Şair ile bu yolculukta gündönümüne varmadan ay'ın dolunay haline varması gibi evrildikçe evrildik.

Şair! Şiirlerini içi dolu buğday taneleri gibi başı öne eğik mütevacı bir şekilde hazırla! Rüzgâr salladıkça, yüzünün çeperine dokundukça güneşin erdemli ışıkları, bir o kadar da mütevacı ol. Bilirsin içi dolu başaklar sallandıkça ağır ve netamelidir. Başaktaki tane sayısınca kelimelerin olsun. Her kelime, şu kargaşaya bulaşmış modernizmin keşmekeşliğinde yüreklerdeki boşluğa bir derya olsun. Derya derya içinde bir zaman tüneline, kalp diyarında en mahrem yerinden aşk ile yoğrul. Kelimelerin seni ıstıraba ve ümitsizliğe sürüklemesin. Ateş denizini, mumdan yapılmış sözcükler ile geçtin. Heybende düş kırıntıları, sonbahar rüzgârı ve güneşin alnından koparılmış rengârenk eleğimsağma. Annelerin yüreğinde yoğrulmuş, iyiliği canlı cansız bütün varlığa anlatacak şekilde çıktın sahile. Bu sahil, maddenin dehşetengiz yalnızlığında bir o yana bir bu yana sonbahar yaprakları gibi savrulan insanlar ile dolu. İnsanların - yüreklerinden başlayarak dilleri, gözleri ve düşüncelerindeki ahenk bozulmuş; anlam, beyinlerde en ücra köşelerde barınır olmuş. İnsanların ruhundan çıkan felaket fırtınaları, devasa ha-

zırlanmış çarkı döndürmekte. Bu keşmekeş dünyanın fırtınalarında başın dönebilir, sözcüklerin, kelimelerinin yetersiz kaldığını hissedebilirsin. Heybende bahardan kalma bir tutam papatya, sonbahardan kalma sararmaya hazır yapraklar bu çarkı durdurmaya yetmeyebilir. Bir yaprağı öldüren, bir çiçeği ezen bir döngü ile karşı karşıya değil, dört mevsimi mahveden bir döngü ile karşı karşıyasın. Bu indiğin sahil insanlık tarihindeki hiçbir sahile benzemez. Ateşten denizde mumdan gemiler ile yol almaya hiç benzemez. Her an kelimelerden kasırgalar ile düşüncelerin tarumar olabilir bu sahilde. Farkına dahi varmazsın tarumar sözcükler ile bir kır çiçeğinin mevsimini savunduğunun. Düşünceler, yobaz bir manivela üzerinde gider gelir denizin çekilmesi gibi. Duyguların, zulüm kusan vitrinlerinin önünde başını hafifçe eğmiş hayran hayran bakabilir hayata. Hayatlar, hayatların kurdudur bir oranda; insan insanın. Kalpler birbirlerine buğuz canavarıdır; düşünceler, yüreklerdeki sevgiyi vurmak için bir kurşun. Bu sahilde öğüt yerine alkış

toplarsın her akşam kızılığının alafrangasında. İnsanlık, bu sahillerde çok ilerlemiştir ama bu yüzden insanlık görünmez. Ancak yakışıklı kadavralar uzanır sahil boyu. Cehennem ateşini cebinde taşırırsın. Mal mülk putu, düşünce putu üreten yığınlar ile bir kartopu gibi büyüdükçe büyürsün.

Şair! Kalplerin etrafını sarmış bağnaz duvarını delmek için şiiri kullan! Belki bir gedik açılırda kalplerine insanların, şiirden bir demet merhamet fısıltıları bırakırsın. Belki şiir tohumu yeşerir, yeşerir de çölde bir vaha olur.

Ey şair! Şiir şiirin kurdu değildir!

Ebuzer KALENDER

AMAÇ'IM UMUDA HAVLARKEN

Evimin balkonundayım; ölümün de kıyısında. Küçük dere, aşağıdan bana sesleniyor. Ne dediğini anlamıyorum. Oysa daha birkaç gün önce, eriyen karların taşkınlığıyla nasıl da naralar atıyordu. Şimdiyse akıllanmış, dikkatle dinlediğimde usulca mırıldandığını duyabiliyorum. Ha şöyle diyorum, adam ol. Dere yatağındaki büyük kayalar geliyor aklıma. Boğazlarına kadar çektikleri sudan elbiselerini çıkarmaya başladılar. Soyunuyorlar yavaş yavaş. Belki bir iki haftaya tamamen çıplak kalacaklar. Acaba utanıyorlar mıdır bundan?

Bir sigara yakıyorum. Sarma tütünden. Beyaz dumanlarını, önümde dikilen karanlığın yüzüne üflüyorum. Azalmıyor karanlık, aksine daha da çoğalıyor. Bir de kaşlarını çatıyor. Tıpkı babam gibi. Beni sigara içerken yakaladığı gün, nasıl da duman üflemişim yüzüne? Kapıyı açar açmaz püfff... Önce şaşırmış, ardından kaşlarını çatmış ve bir şey söylemeden kapıyı çarpıp çıkmıştı. Oysa ben, kapının buzlu camının ardından yaklaşan gölgenin abim olduğunu sanmıştım. Hiç söyleyemedim bunu babama. Belki de söylemeliydim.

Karanlık üşütmeye başlıyor beni; tıpkı koyu bir sessizliğin ya da engin bir maviliğin yaptığı gibi titretiyor içimi. Bakıyorum da, onun karşısında tek titreyen ben değilim. Karşıdaki dağ köylerinin ışıkları benden beter. Sebebini merak ediyorum. Üşüyorlar mı, yoksa karanlıktan mı korkuyorlar?

Acaba en çok titreyen ışığın aydınlattığı evde kimler yaşıyor? Gün boyu tarlada çalıştıktan sonra otların yeşiline boyanmış elleri ve kirden sertleşmiş saçlarıyla oturduğu yerde sızıp kalmış bir adamla onun bahtsız karısı mı, yüzündeki şaşkın gülümsemeyle gerdek gecesinin hayalini kuran yeni nişanlanmış bir delikanlı mı, kaba yerlerindeki açık yaraların değil de içindeki görünmeyen yaraların yavaş yavaş öldürdüğü yatalak bir hasta mı, tamtakır dolabına bakıp da ertesi gün ne pişireceğini düşünen bir ana mı? Mutluluk var mıdır o evde, yoksa hiç uğramamış mıdır semtlerine? Ne olursa olsun, şu an o evde olmak için inanılmaz bir istek duyuyorum. Çünkü başkası olmak bana çok iyi gelecek biliyorum. Ama gerçek şu ki, bu sıralar hiç olmadığım kadar kendimim.

Sigaram bitiyor, çektiğim son nefesi burnumdan veriyorum. İçeri girdiğimde hâlâ duman tütüyorum. Kanepeye uzanıp gözlerimi tavana dikiyorum. Bir zamanlar

tadını çıkardığım yalnızlığın acısı geliyor ağzıma. Hani keyifle fındık yerken birden ağzınıza çürümüşü gelir ya; işte onun gibi. Zamanım azalıyor. En fazla altı aymış... Oysa çok değil, daha yirmi gün önce zamanın geçmeyi unuttuğunu düşünürdüm. Benim için üç başlı bir ejderha gibiydi zamanlar, bir kafasını kesiyordum yerine iki tane birden çıkıyordu. Sanki bent çekmişim önüne de, zaman bırakmıştı akmayı. Ama birileri yıktı o bendi ve zaman gürül gürül akıyor şimdi... Nasıl başlayacak? Çok acı çekecek miyim? Korkuyorum. Şimdilik iyiyim, sadece biraz ağrım var... Tavandaki bir leke çekiyor dikkatimi. Daha önce var mıydı bu? Köpek tasma gibi. Dün rüyamda gördüğüm köpeğin tasmaına benziyor. Belki de rüya değil gerçektir gördüklerim:

Büyük bir pazar yerindeyim. Etraf epey kalabalık. Önümde tasmaından tuttuğum bir köpek var. Adı Amaç. Öylesine insanların oluşturduğu bu kalabalığın içinde, benim gibi köpeği olan üç beş kişi daha var. Amaç pazarın ortasında duruyor, kulaklarını dikip başını yukarı kaldırıyor. Kokluyor havayı, gözleri kısık. Birden komut almış gibi hızlanıyor. Tasmaını tutan kolumun kopacağını sanıyorum ve peşinden çaresiz sürükleniyorum. Pazarın uzak ucuna yaklaştıkça anlıyorum Amaç'ı çeken kokunun ne olduğunu. Zınk diye duruyor bir tezgâhın önünde, havaya diktiği kuyruğunu sallamaya başlıyor. Ama kasalar boşalmış, adam tezgâhını topluyor. Kalan birkaç balığı işaret ediyorum. "Onlar sana yaramaz abi." diyor balıkçı. Yüzüm asılıyor. Amaç tekrar havlıyor ve ağzını aralıyor, gürültülü nefes alış verişlerle sarkıttığı dilini titretiyor. Balıkçı gülümseyip küçük bir istavriti kuyruğundan tuttuğu gibi Amaç'a atıyor. Amaç, bayat balığı havada kapıyor. Sonra ikincisi geliyor. Hooop o da mideye. Kuyruğunu sallayıp keyifle birkaç defa kesik kesik havlıyor. Çeviriyorum Amaç'ı, önünde çömeliyorum. Yanaklarını avuçlarıma içine alıyorum. Gözlerini kocaman açıyor, ağzına çekiyor dilini. Başımı kafasına dayıyorum. Gözlerim kapalı. Ilık nefesi gömleğimin açık üst düğmesinden koynuma doluyor. Sonra silkinip ayaklanıyorum, tasmaını çıkarıyorum. Git diyorum. Havlıyor. Elimini savuruyorum ve tekrar ediyorum gitmesini. Başını eğip inliyor. Dönüyorum ve arkama bakmadan oradan uzaklaşıyorum...

Dünden beri rüyanın etkisindeyim. Düşünüyorum da

hedeflerimi yüksek tutmak, içine düştüğüm bir hastalık-
tı belki de. Gerçekleştiremeyeceğim hayallerin peşinden
koştüğümü şimdi anlıyorum. Kafamın içinde düşüncele-
rin hapsoldüğü, kapısı sıkışmış bir odanın varlığını ha-
yal ederdim hep. O kapı açıldığı takdirde sürüyle güzel
fikrin serbest kalacağını, havaya suya karışıp insanların
özüne ulaşacağını, dünyaya yayılacağını ve beni ölümsüz
kılacağını düşünürdüm. Ama şimdi bakıyorum da ne o
kapı açıldı ne de ölümsüzlüğü yakalayabildim.

Aslında mutlu sayılırdım. Uzun süredir kelimelerle
takılıyordum. Zaten kelimelerden başka pek kimse de
kalmamıştı etrafımda. Oynuyorduk onlarla, beraber-
ce cümleler kuruyorduk. Sonra o cümleleri alıp evler,
kasabalar, şehirler ve ülkeler inşa ediyorduk. Ardından
dolaşıyorduk kurduğumuz şehirlerin sokaklarında. İste-
diğimiz yere insanlar, hayvanlar, bitkiler ve hatta haya-
li yaratıklar konduruyorduk. Güzel günlerdi. Geçmişin
pusunda silikleşiyorlar artık. Ama ben bir hata yaptım.
Zamanı hafife aldım. O her şeyi kuşatmışken ben ondan
uzak öyküler yazmaya çalıştım. İçinde dün, bugün, ya-

rın, sabah, akşam, öğle, gün, saat vs. olmayan öyküler
değildi bunlar. Ama başımı ağrıtabilecek şekilde zamansız-
dılar. Şimdi bakıyorum da ortada bir ironi var: Zaman
intikam alıyor, benim öyküm de zamansız bitiyor. Öyle-
sine yarım...

Uzandığım yerde gözlerim kapanmaya başlıyor. Uyu-
mak istiyorum ve hiç var olmamış gibi yok olmayı di-
liyorum. Çekip giderken ardımda tek bir şey kalsın is-
temiyorum. Çünkü dünya buna değmez. Yaşarken beni
unutan dünyanın öldükten sonra beni hatırlaması ri-
yakârlık olur. O yüzden yazdığım her şeyi yok edeceğim.
Tıpkı zaman tanrısı Kronos gibi kendi çocuklarını yi-
yeceğim. Sonra da şu kısa öyküme noktayı koymasına için
zamanı bekleyeceğim. Ama önce uyuyacağım, bu yaşı-
nanların rüya olmasını dileyerek. Eğer öyleyse birazdan
bu kötü düşümün içinde uykuya dalacağım ve ardından
gerçeğe uyanacağım. Esniyorum, yumruklarımı gözle-
rimi ovalıyorum. Odam bu kadar aydınlık mıydı hayret
ediyorum. Durun bir dakika! Sesler duyuyorum. Kim bu
havlayan köpek, hemen bakıyorum...

Kemal BAYRAKÇI

KALBİMİN İLK KIBLESİ

Filistin'de bir şehir kalbimin ilk kiblesi
İlahi ahengini ruhumuza koyduğu
Susmaz içimizde inancın minaresi
Sabrımızın kara yazıları kovduğu

Filistin gözyaşlarımızın sıcak tadı
Yanaklarında yanardağların bulunduğu
İçinden geçtiğimiz tarifsiz yalnızlığın adı
İnsanlığın utanç sağanağında boğulduğu

Filistin'le biz birbirine akan iki nehiriz
Dökülür alnımızdan her karış toprağına
Her ölümde istiklale kanat çırpın şehiriz
Uyanırız nabzımızda atan zaferin şafağına

Şahizer Senem TELLİ

İKİSEKSEN KERİMAN

“Biraz daha çalışayım, herkes lavabolardan çekilene kadar.” diye düşündü. Anlamakta zorlandığı tarih kitabına yumuldu. Uzun bir süre çalıştı. Ne kadar süre geçtiğini anlayabilmek için çevresine bakındı.

“Hımm! Ütü yapanlar bitirmiş işini. Demek ki herkes yatağına girdi.” diye söylendi. Kitabını kapattı, sarındığı şalını eline aldı ve yatakhane kapısına doğru yürüdü. Ayağı uyuştugu için topallıyor, hacıyatmaz gibi iki yana sallanıyordu.

Şükriye, kısa boylu ve tombuldu. Beyaz teninin belirginleştirdiği kocaman yeşil gözleri, siyah ve uzun kirpikleri vardı. Minicik burnu, tombul yanaklarının arasında sıkışıp kalmıştı. Yanakları, dudaklarıyla yarışcasına her dem kırmızıydı. Şakacılığı onu sevilen birisi yapıyordu. Ha, bir de kendi kendine konuşurdu.

Ona “İnek” demesinler diye ütü odasında saklı gizli ders çalışırdı saatlerce... O akşam, etütte çalışmak yetmedi, sonrasında ertesi günkü tarih sınavına çalışıyordu.

Yatakhane kapısından usulca başını uzattı. Bir sağa bir sola baktı. Kimseyi rahatsız etmek mi istemiyordu yoksa “İnek” takma adını mı duymak istemiyordu bilinmez. Sessizce içeriye adımını attı.

“Eyvah! Bugün nöbetçi öğretmen Keriman Hanım mıydı?” diye sordu kendine. Yanıtı karşısındaydı. Yatakhane lavabolara açılan kapısında, arkadan vuran ışıkla daha bir heybetliydi kendileri. Tekrar ütü odasına dönmek istedi ama vazgeçti. Sessizce ranzaların arasında kaybolmak ve en arka sıradaki yatağına ulaşmak en iyiydi. Parmak uçlarına basarak içeriye girdi. Topuğu, terliğinden ayrıldı ve arkasına diğer ayağıyla basarak sendeleyip dengesini yitirdi. Önce öne sonra arkaya doğru sallandı ve dengesini sağlayamadı. Hemen yanında durduğu ranzanın alt katına küt diye düştü.

Namaza kalkmak için erken yatan Hülya’nın yatağıydı üstüne düştüğü. Kendisi ne kadar tombulsa, yataktaki arkadaşı da o kadar sıskaydı. Tombiş bedeninin ağırlığıyla onu derin uykusundan uyandırmıştı. Ödlele Hülya, ansızın gelen bu sarsıntının etkisiyle çılgık çılgıla bağırınca olanlar oldu.

“İmdaaa! İrzima geçecekler, kurtarın beni...” diye bağırıyordu.

“Şşt, bağırma benim Şükriye!” diye fısıldadı önce. Sonra da dehşet içinde ne yaptığını bilemeden onun ağzına bastırıyor, yorganının altına sokuşturmaya çalışıyordu.

Yüz yirmi beş kızın yattığı koğuş tipi yatakhane bir bağırtıdır, çağırtıdır başladı. “İrz düşmanı girmiş yatakhane” diyerek birbirlerini uyandırıyorlardı. Herkes sesin geldiği yatağı doğru eline geçirdiği ne varsa aldığı

gibi koşturmaya başladı.

Elbette nöbetçi öğretmen de. Keriman Hanım için öğrenciler, İkiseksen takma adını koymuşlardı. Çünkü neredeyse iki metre boyunda, seksen santim enindeydi. Gümbür gümbür yürür, tahta zeminde güçlü sesler bırakırdı. Kabarık kıvrık saçları, heybetli duruşunu destekliyordu. Şakacıydı. Düşündürücü sözleriyle derslerde öğrencilerin dikkatini toplamayı çok iyi bilirdi. Öğrenci yanlısı, sevilen bir kişiydi. Sağlık Bilgisi dersi öğretmiydi. Güm, güm, güm diye geldi olay yerine.

“Açılın bakalım kızlar!” diye yol istedi ama nerede... Kimse yol vermek istemiyordu çünkü önce Şükriye’yi suçüstü durumundan kurtarmak gerekiyordu.

“Çekilin dedim!” diye bağırarak yineledi isteğini. Kızlar, yavaşça iki yana yelpaze gibi açıldılar.

“Kim bağırdı, kimin ırzına geçiliyordu?” dedi.

Kızlar hep birden gülmeye hatta kahrkaha atmaya başladı. Kaşlarını çattı, eliyle kendine yer açtı. Kızlar sağa sola sıralandı.

Hülya yatağında büzülmüş iyice küçülmüştü. Zaten ilkokul çocuğu denecek kadar küçümendi. Bir o kadar da ödlekti. El ayak çekildikten sonra tualete bile gidemezdi.

“Ne oldu Hülya?” diye sordu İkiseksen. O kendini toparlayana kadar Emine sözü aldı.

“Hocam, Hülya kâbus görmüş. Onun için bağırmış” dedi.

Hazırcevap İkiseksen yapıştırdı yanıtını.

“Rüyasında ırzına geçen sen miydin yoksa?” dedi yarı şakayla.

Ranzanın çevresinde toplanmıştı tüm kızlar. Bu sözün üstüne herkes kahrkaha atağına yakalandı, dizlerine vura vura gülüyorlardı. Derken dengelerini yitirip, üst üste yuvarlandılar.

“Bırakın yedi kule olmayı, size top olursam görürsünüz gününüzü. Dağın çabuk, doğru yataklara” diye çıkışınca çil yavrusu gibi dağıldı hepsi.

Yarım saat sonra sessizlik sağlanmış, çoğu uykuya geçmişti. Şükriye; başını yastığından kaldırdı, sağına soluna baktı. Yavaşça yorganını kaldırdı, ayaklarına terliğini geçirdi. “Pis terlik, senin yüzünden az daha İkiseksen beni avlayacaktı” diye fısır fısır söylendi. Korkudan geceliğini giyememiş, önlüğüyle yatağı girmişti. Üstelik tuvalet gereksinimini gidermesi ve dişlerini fırçalaması gerekiyordu. Çorabını çıkardı.

“Bugün seni yıkamayacağım çorap, zaten bedenim tir tir titriyor. Heyecandan ölecektim neredeyse. O zaman sen de ayağımı korumak şerefini yitirecektin. Neyse ki kıl payı kurtulduk ha?” diye söylenerek geceliğini giydi,

lavabolara doğru sessizce yürüdü.

Lavaboların ışığı sabaha kadar yanar, gece lambası görevini de yapardı. Temizlik çantasını lavabo bölümündeki bir askıya taktı. Ses çıkmasın diye hareketlerini iyice yavaşlatmıştı. Normal yaşamında zaten çok yavaştı.

İşini bitirip elini yüzünü yıkadı, dişlerini de fırçaladı. Havlusuyla yüzünü kuruladı ve çantaya yerleştirdi. Bir de aynada kendini görmek istedi. Aynaya bakmasıyla çığlık atması ardı ardına oldu.

Dev gibi bir şey, kocaman kafası ve açılmış gözleriyle bakışlarını ona dikmiş bakıyordu arkasından.

“Anneee!” diye bağırın Şükriye’nin sesi, lavabo odasının fayanslarına çarptı. Güçlenerek tüm kata yayıldı.

“Korkma yavrum, tanımadın mı beni?” diye ona sarılıp sakinleştirmek istedi ama karşılık bulamadı.

“Hayır, hayır, uzak dur benden!” diye emir içeren tepkiler verdiğini bile bile sürdürdü davranışını. Aynada İkiseksen’in görüntüsüyle karşılaşınca tepkisini çığlığıyla vermişti. Söyleyemediği büyük bir sorunu daha vardı.

Kızların büyük bir kısmı, yalınayak başkacak koşturular sesin merkezine. Koşarak geliyor, zıncı diye duruyorlardı. Nöbetçi öğretmeni gören iki adım öteye çekiyordu kendini.

O, “Yavrucuğum korkma, bak arkadaşların da burada” diye yatıştırıcı sözler söylüyordu ama Şükriye’ye söz geçiremiyordu. En yakın arkadaşı Gülşen, cesaretini toplayarak arkadaşına doğru yürüdü. Ereği, onu sakinleştirip yatağına götürmekti. Onun kendine doğru hareketlenmesiyle Şükriye, tekrar çığlık atmaya başladı.

“Gelme, gelmee! Olduğun yerde dur, yoksa daha çok bağırırım.” diye tehdit etti arkadaşını. Yüzü iyice kızarmış mosmor olmuştu. Gözlerinin beyazındaki kılcık damarlar belirginleşmişti. Kendini top gibi kıvırdı. Büzülecek iki büklüm çömeldi.

Keriman Hanım, güvenliğinden sorumlu olduğu öğrencisini korkutmuş olmaktan oldukça rahatsızdı. Bu; yüzüne, bakışlarına ve duruşuna yansiyordu. Karmaşıklığın kendi yüzünden olduğunu düşünüp üzülyordu içten içe. “Keşke ses verip kızcağızı korkutmasaydım.” diye pişmanlık duyuyordu. Olanlar karşısında çaresiz değildi ama genç kızı utandırmak istemiyordu. Onu kucaklayıp yatağına götürmek kendisi için oldukça kolaydı.

Şükriye o garip duruşuyla uzun süre bekledi. Saçı başı dağınık, yarı uykulu kızlar, “Yorulup pes etmeliydi şimdiye kadar.” diye söyleniyorlardı aralarında. Fısıldamalar çoğaldı, uğultuya dönüştü. Orada öylece durup boş konuşan arkadaşlarından umudunu kesti. İş başa düşmüştü. Olayı çözmeye karar verdi. Artık çömelmekten bacaklarını duyumsamıyordu çünkü.

İçerleyerek, “Kızlar, dedikodu yapacağınıza Keriman

Hanım’ı odasına götürün. Ayakta durmaktan yoruldu.” diye arkadaşlarını yönlendirdi.

Nöbetçi öğretmen, durumu anladı ve iki avucunu kızlara doğru kaldırarak, “Tamam ben gidiyorum. Siz de arkadaşınızı sakinleştirip yatın.” dedi. Herkes şaşkın birbirine baktı. Normalde her bir öğrencisini yatırıp kapıları emniyete almadan uyumazdı. Kızlar, Şükriye’nin sinir atağını yatıştırmak için diye düşündü.

Ardından kaşlarını çattı. “Gülşen, Esmâ, Nazmiye burada kalsın diğerleri doğru yatağa!” dedi, kapıyı imledi.

Kızlar ayaklarını sürüye sürüye yatakhaneye doğru yürürlerken ağırdan alıyorlardı.

Öğretmen, “Çabuk, çabuk!” diye uyardı.

Ortalığı bir sessizlik alınca; “Herkes gitti mi?” diye sordu Şükriye. Yanındakiler emin olmak için başlarını kapıdan çıkarıp baktılar teker teker.

Özellikle kapının yatakhane yönüne baktılar. Onlara parmağını dudaklarına götürüp sus imi yapan Keriman Hanım’la göz göze gelip, başlarını içeri aldılar. Sonra da yerde iki büklüm duran arkadaşlarına bakıp kızarıp bozardılar.

Şükriye’nin “Kimse var mı?” sorusuna hepsi birden başını geriye atıp kaşlarını kaldırarak yanıt verdiler.

“Çok şükür!” diye rahat bir nefes alıp ayağa kalktı. Göbeğinden aşağısını göstererek,

“Şu halime bakın. Herkesin içinde kalkamadım. Çömelmekten bacaklarıma karasular indi. Neredeyse acıdan ölecektim. Aynada kendime bakayım demiştim. Arkamda dev gibi duran İkiseksen’i görünce ödüm koptu. Korkudan altına kaçırdım kızlar.” dedi. Ses çıkarmamak için kıs kıs gülmeye başladı. Gittikçe artan gülme isteği çoğaldı. Artık kendini tutamıyordu kaynayan çaydanlık gibi sesler çıkarıyordu. Arkadaşları onu imlerle susturmaya çalıştılar ama başaramadılar.

Gülerken tekrar iki kat olmuştu. Bir yandan da arkadaşlarına laf yetiştiriyordu tam anlaşılamayan sözcüklerle.

“Düşünsenize İkiseksen’in beni çışlı gördüğünü” dedi tıslayarak. Onun komikliğine arkadaşlarının neden gülmediğini merak etti. Kafasını kaldırıp kızlardaki sessizliği çözmek istedi.

Süpürge gibi kirpikleri arasında kocaman yeşil gözleri, her zamankinden daha kocaman açıldı.

“İkiseksen!” dedi.

“Söyle Bir seksen” diye yanıtladı Keriman Hanım.

Çekirge bir kere zıplamış ikincisinde avlanmıştı.

Ayşe ARSLAN

UMUT

ar damarı çatlağı
iyi etmez insanı
bir kurtçuk dünya
kemirir insan beynini
yalınayak yürüyenlerin
kendi nefsinin ellerine
verdiği iplerle asıldıkları
bu âlemde
zordur nefes almak
bir darağacının altında
iyi kalmak iyi yaşamak
duvara çakılı bir çivi gibi
içimize zorla çakılıyor kötülük
ve insanın ruhu hastalanır
bu çiviye çakmaya devam ederken kötülük
bir sürü ses beynimde yankılanır tak tak tak
gidiyor akıl melaikeleri bak
kaybedince mi akıllanırsın
aklını vicdanını ve içindeki iyiyi
bir iynin karşına bin kötünün dikildiği
zalimlerin sesi de yüksek zulmü de ne yazık
iynin iyiliğın toprak atıldığı azar azar üstüne
olmak gerekirdi kardelenler gibi
soğuğa ayaza kara aldırmadan başı dimdik
geç kaldın umut
sensiz çoktan doldu
terazinin diğer kefesi
ağır geliyor bu yük sensiz
ve gayesi dünya olanın
ruhuna da ağır geliyor ya teni
geç ol ama güç olma emi
çal ne yap et bu gariplerin kapısını

M.Nihat MALKOÇ

ADALET GÜZELLEMESİ

Mizanı berk tutar, hakikat söyler
Vidandan gönüle akar adalet
Eşittir gariple ağalar, beyler
Hak penceresinden bakar adalet.

Hukuksuzluk kıştır; boran, tipidir
Adalet kurtuluş, Hakk'ın ipidir
Karanlığa doğan ışık gibidir
Gönül göğümüzde çakar adalet.

Adalet ölmüşse kokmuştur zaman
Ümitvar gönülde tükenir güman?
Kaplار ruhumuzu zifiri duman
Sana pek yakışır vakar adalet.

Eğriden uzaktır, gider düzüne
İzini iz eyler Hakk'ın izine
Parmağını sokar zulmün gözüne
Hakikat mumunu yakar adalet.

Hakk'ın dostlarından bize yadigâr
Adiller yurdudur bu kutlu diyar
Zulmün yarasına dermansın ey yâr!
Nefret duvarını yıkar adalet.

Huzuru getirir; şehrim, dağa
Hakikat türküsü söyler çağa
Aynı sofradan yer maraba, ağa
Uçurumdan düze çıkar adalet.

Hukuku çiğneyen, cinnetimsin sen
Gül yüzlü adalet, cennetimsin sen
Hakk'a karşı şükürüm, minnetimsin sen!
Zulmün boğazını sıkar adalet.

Seninle ruhuma inşirah iner
Mazlumların kızgın gözyaşı diner
Dünyaya Ömer'in kokusu siner
Yolsuzu yoluna sokar adalet.

Sözler anlatamaz gül cemalini
Değişmem bir şeye dost kemalini
Vasfedemez kalem vakur hâlini
Gonca gül misali kokar adalet.

Fuat OSKAY

AH AYRILIK

“Hayat bir gündür, o da bugündür.”

Rilke “Tıpkı bir meyvenin çekirdeğini içinde taşıması gibi ölümü de içinde taşır insan.” der. O kadar haklı ki.

Kaleme aldığı “Otuz Beş Yaş” şiirinde Dante gibi ömrünün ortasında olduğunu düşünen ancak kırk altı yaşında ölen Cahit Sıtkı Tarancı, ölüme kendi gerçeğini de içeren bir pencereden bakmamızı sağlar:

“Neylersin ölüm herkesin başında.
Uyudun uyanamadın olacak.
Kim bilir nerde, nasıl, kaç yaşında?
Bir namazlık saltanatın olacak
Taht misali o musalla taşında.”

Montaigne, denemelerinde insanın doğarken aynı zamanda ölmeye de başladığını söyler. Öyle ya, her doğan ölmeye adaydır. İrade sahibi insan öleceğini bilir hayvanlardan farklı olarak.

Doğan Cüceloğlu eserlerinde diğer tabiat olayları gibi ölümün kendisinin de bir anlam ifade etmediğini, ona anlamı bizim yüklediğimizi söyler.

Hayalî Bey aşağıda verilen beytinde ölümü köprüye benzetir:

“Bir köprüdür bu âlem-i gilde ecel hemin
K’andan sipâh u mîr ü gedâvügâni geçer”

Hayalî’nin ölüme yönelik fânî dünya ile bâkî dünya arasında kurulan bir köprü benzetmesi genel anlamda divan şairlerinin ölüme bakışlarının özlü ifadesidir.

“Ölüm bir kapudur geçmek gerekdur
Beraber anda sultan ile çoban”

Ahmet Fakih’in yukarıdaki beytinde dile getirdiği gibi sultan olsun veya çoban, fark etmeksizin herkesin ölüm kapısından geçeceği hakikatine dayanarak divan şairlerinin şiirlerinde, en sevdiklerinin ölümü için dahi isyan söz konusu değildir. Aksine, aşağıda verilen iki beyitte de görüleceği üzere Allah’ın takdir ettiğine tam bir teslim oluş vardır:

“Elimizden ne gelür Hakk’a rızadan gayrı
Biz ana neyliyelim Hakk’a rızadan gayrı”
(Feyzi)

Takdir-i Hak’da çün bu imiş emr- i kâf u nun
Sabreylemekden özge ne var Hak Hakîm imiş

Yahya Kemal “Ölüm asude bahar ülkesidir bir rinde; diye belirtirken veya ölüme Şeb-i Arus (Düğün Gecesi) diye anlam yükleyen Mevlana ile birlikte 17. Yüzyıl tasavvuf şairlerinden Aziz Mahmut Hüdayî:

“Bir âşık irişse sana
Ol id-i ekberdür ana
Budur murâd önden sana
Rabbüm meded Mevlâm meded.”

dizelerinde ölüm için “id-i ekber (en büyük bayram)”

Yunusvari dizelerin sahibi Niyazî-i Mısrî de:

“Zulmet-i hicrinde bîdar olmuşum yâ Rab meded
İntizâr-i subh-i didâr olmuşum yâ Rab meded”

beytinde ölümü vuslat sabahına benzeterek güzellemeler yapıp muratlarının bu olduğunu söylerken;

Cemal Süreyya, babasının ölümüyle ruhuna dolan derin tahassürü şu dizelerle ifade eder:

“Sizin hiç babanız öldü mü
Benim bir kere öldü, kör oldum
Yıkadılar aldılar göturdüler
Babamdan ummazdım bunu kör oldum.”

Ölümü kabullenen, ona karşı boynunu kıldan ince bilen halk kültürü ise şöyle tepki verir:

“Ölüm Allah’ın emri, ah ayrılık olmasaydı.”

Ayrılık... Sonsuz ayrılık. Acı ayrılık.

İnsan, bildiği için duygulanır. Düşünceleri duygularına yön verir çünkü. Evrenin sonsuz akışı içinde o kadar kısacık ve o ölçüde de biricik bir hayatımız var ki kıymet yüklememiz gereken. Aldığımız her nefes değerli. Bu değer yalnızca kendi varoluşumuzdan değil, başkalarının da var olduğunu bilmek, görmek ve duyumsamaktan ileri gelir. Hele ki sevdiklerimiz, ailemiz, akrabalarımız, yakın dostlarımız, arkadaşlarımız. Her biri hayatımızı anlamlı kılma adına ne kadar da kıymetli. Ömrün son anlarında, ölüm döşğinde, onları rıhtımda kendisine el sallarken bulamamanın, ellerine dokunarak, gözlerinin içine bakarak uğurlanamamanın ne derin bir acı olduğunu sırası olmayan o gurbet yolculuğuna çıkanlardan başkası nerden bilsin...

Evet neylersin, şairin deyiimiyle ölüm herkesin başında. İnsana musallat olan meşum salgının etkisinde ölümün çokça hayatı akıllara getirdiği bu demde yeni-

den anımsadım o günleri...

Hacettepe Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde soğuk koridorları aşındırmanın 4. haftasındayız. Mermer soğuk. Renkler soluk. Herkesin yüzünde bir varlık telaşı, dört koldan hayata tutunma mücadelesi. Hastamın olduğu koğuştaki yaşı altmışı geçkin bir hasta amca var. Oda iki kişilik. İki hasta arasında çekili bir perde. Amca çok mülayim. Çok halim selim. Kendisine akşamları oğlu, gündüz vakitleri ise kızı refakat ediyor. Oğlu işte çalışıyor. Üstünü değiştirmesi yememek yemesiydi, evden hastaneye gelmesi derken çoğu zaman geç vakitlerde ancak gelebiliyordu. Kızı ise evliydi, belli ki her zaman müsait olup gelemiyordu. Onun için çoğu vakit hastamızla birlikte amcanın da ihtiyaçlarını gideriyorduk. Helal hoş olsun çok duasını aldık.

Hasta amcanın yorgun bedeni bir zaman sonra tedaviye olumlu yanıt vermedi. Gün gün gözlerimizin önünde eridi amca. Kendisine solunum cihazı bağlandı. Makineden dahi nefes alırken çok zorlanıyordu. Son

demleriydi artık, bunu hissediyorduk. Vefatından iki gün önce acılı kızıyla göz göze geldik. "Biliyorum." dedi. "Kardeşini bekliyor. Amcam gelsin son nefesini öyle verecek babam."

Ne bileyim; işin doğrusu kızının, içini dağlayan acının tesiriyle böyle konuştuğunu düşünüp pek üstünde durmadım. Nihayet sonraki gün Bursa'dan hasta amcanın kardeşi çıkıp geldi. Hastalığı süresince kardeşinin haberi mi yoktu, başka bir şey mi vardı, niye gelmemişti...? Aile meselesidir diye düşünüp hiç sormadım ben ama gariptir ki hasta amca kardeşini dünya gözüyle gördükten bir saat sonra kızının dediği gibi son nefesini verip ruhunu teslim etti.

Takdir-i ilahi, hayatın hikmeti böyle işte. Yeniden düşündüm, zor olan ölüm müydü? Hayır.

Teslimiyetin göğsü dolduran sessiz çılgınlığına ben de karıştım:

"Ölüm Allah'ın emri, ah ayrılık olmasaydı..."

İlker GÜLBAHAR

KORKARIM

bir günden ötekine atlarken bensiz serçe
insafsız avcıya yem olur diye korkarım

göğsünde sakladığı gök mavisi dilekçe
toprağa karışıp zem olur diye korkarım

yakalanırsa hele kara kışta tipiye
çılgılığı içime gam olur diye korkarım

hangi cama tıklasa kırık kanatla halsiz
ıssız kafeslere şem olur diye korkarım

kör kuyuya sarkarım endişenin ipiyle
acep minnet bağı kim olur diye korkarım

kem nazara boğulup o nazenin pâk ayn'ı
işret meclislerinde cam olur diye korkarım

korkarım ah korkarım bilse nasıl korkarım
elifken bedeni cim olur diye korkarım

Fatıma HAFIZOĞLU

GÜN DOĞACAK

Gün doğmadan başlar diriliş, gün doğmadan muştulanır direniş...

Ve güneş Doğu'dan doğar, unutma! Gün doğmadan olacağını unuttuk dirilişin ve Batı'nın batırışına hayran kaldık. Gözlerimiz Batı'dan, kötülüklerin daimi olduğu bu Gösteri Çağı'ndan başkasına âma oldu. Doğu'dan dualar yükselirken, zulüm bütün gücünü sadece İslam'a gösterirken biz yine Batı'nın çektiği millerle hakikate kattık gözlerimizi.

Ve İslam'ı arıyoruz sessizce, tek kurtuluşu. Şimdi yurdumun hangi eskimiş avlusunda İslam, hızla kılınan özürlü ibadetlerin hangisinde, gözyaşlarından yapılmış evlerin hangi duvar dibinde ağlamakta, dillerimizden dökülen ve gözlerimizden süzülen hangi isyanın pençesinde, sessizce yeryüzünü Rabbine şikâyet eden kaç minik yürekte? Kalbimi o minik yüreğe çevirdim: "Ve sen kuş olur gidersin." çocuk; kanadın kırılır, düşersin, kimse görmez seni ve toprak olursun bu kez... Sen hiç güldün mü dedim çocuk, sen hep korktun mu?.. Yorgunsun; sesinden değil, sessizliğinden belli. Ya biz, biz neden suskunuz! Neden ellerimizden, mazlumların üzerine çöken toz bulutları ile dolu semaya açmaktan başka bir şey gelmedi? Neden ellerimizi mazlumların üzerine çöken toz bulutları ile dolu semaya açmaktan başka bir şey gelmedi elimizden? Doğrusu kaç kişi kaldık, ilk kıblesi yanarken başını yastığa koyamayan? Zalimlerin karşında Fetihlerle dimdik durmaya çalışan, yüreğinin yangını dinmeyen kaç kişi kaldık? Yıkıntılar arasından inatla yeniden doğarken kaç kişi tuttu ellerinden? O yandığın, kimsenin görmediği ve görmek istemediği dumansız ateşlerde kaç mahşere şahit oldu buğusu eksilmeyen gözlerin?

İbrahim olmak nedir gördüm bir kez daha. Hiçbir yangının asaletine zarar veremediği Mescid-i Aksa'dan öğrendik. Türk bayrağına sarılan ölümsüz mücahitten, zalimin karşısında dimdik duran bir Filistinli çocuktan öğrendik. Kalbimiz yanarken her şeye rağmen var olmak-tı, "ateşin sende yakacak bir şey bulamaması..."

En kuytulara sakladığımız özgürlüğümüzle yine hoş gelmedi dünya. Her günümüz, her anımız gibi bugün de hoş bulamadık prangalarla attığımız adımları. Çünkü ağlarken minicik yürekler gülmek haramdı gözlerimizde. Alabildiğine pusluydu dünya, artık gözlerimizde bir parçası. Göremiyoruz önümüzü, bir kalbimiz vardı, göremiyoruz. Çünkü eşitlik diye direnirken unutmuşlardı adaleti. Çünkü Batı'nın taktığı prangalara ve gözümüze çektiği millere boyun eğdiler çoktan. Çünkü; Çünkü bitmek bilmiyor çünkü'ler, suçunu kabullenemeyen ama'lar, kimsesizin elinden tutamayan belki'ler, her geçen gün kötülöklere daha çok eklenen en'ler bitmiyor!

Diller her şeyi bildiğini, söylediğini zannederken lâl oluyor. Gözler; her yeri, her şeyi görmek isteyenler tarafından âma ediliyor. Kitaplar tozlu raflarda sararıyor, parlak ekranlara mahkûm olmuş ellerimizi beklerken.

Bugün de bomboş sonsuzluğa taşdık heybelerimizi. "Cennette yemek var mı, varsa ölelim." derken bir yetim huzuru eksik mükellef sofralardan tokluktan(!) karnı ağrıyanlar yine şükürsüz kalktı, yine isyanlı. Ağlıyor yakınlarımızda birileri, uzaklardaki bir yetimden habersiz. Yalandan sevgiyi arıyor; kalbine sevgiyi, yeryüzüne tüm zulümlere rağmen rahmeti bırakandan habersiz. Her şey sanıyor, her şey sanıyoruz hiçbir şeyi. Hiç; Bir olandan başka her şeyden ibaretken!

Bitmek tükenmek bilmeyen romanımızın kaçınıcı sayfasındayız, kaç saniye sonra son hecesini sunacak yaşamak soluklarımıza? Ve bugün de ağladı yurdumun tüm iklimlerinde aynı duvar dibini paylaşan çocuklar. Sildi gözyaşını, ayağa kalktı, özenle sakladı hüznünü ve devam etti kaldığı yerden yaşamaya. Yaşamak özendiğim bir kuşun kanadında. Bunu bilenler sır gibi saklar düşlerinde. "Göge bakmayanın kalbi çabuk kirlenir." Ve bu kirli kalpler coğrafyasında göge bakmak yasaktır, bir başkaldırıdır kuş olmayı düşlemek!

Özgür ve cesur bir hayat yaşamayı, yaşatmayı düşünüyoruz okuduğumuz kitaplardan çok az bir kısmımız; bir kısmımız ise ilk emri "Oku!" olan kelimelerin en güzeli yerine her şeyi okuyup çok şey bilen(!) eşref-i mahlûkat! Umudu arıyoruz, "Umudumuz!" diye seslenilirken. Karşımızda hem "Umudumuz!" diye seslenilen hem de Z kuşağı denen kara torbaya iyi olan var mı bakmadan büsbütün atılan gençlik! Nereye gidiyor, nereye gidebilir karanlıklardan başka?... Karanlığa bırakılırken, kaybolan devirlerin sadece bir an tutsalardı ellerinden! Bir gençlik hayali yüreklerimizde her şeye rağmen... Ve sadece "Bir gençlik, bir gençlik..." diyerek aynı hayali taşıyanlar tutuyor ellerimizden, onlar kulak veriyor sesimize, sessizliğimize... Yollarımızı aydınlatanlara, yüreğimize özenle dokunan ve doğrunun, hakikatin tohumlarını atanlara sonsuz minnetle...

Bedir KILINÇ

KUL NESİMİ GÜZELLEMESİ

Hak için çalışmak batında belâ imiş
Belâ Hak'tan gelince alında revan imiş

Ol koyulmuş yoluna melamînin şahı
Zatı memnun olsa da olmaz imiş ervahı

Kimine yalan gelse de denî denen bu fanus
Alnına yazılanın elindedir bu kamus

Ol Bedrî'nin hâkinde melamî şerbeti haktır
Mekânı ol dehliz, rehberi Nesimî gâhtır

Ali KAVAK

GÖZ

Ah çakır ela renk gözde
Dide yaş sine kor közde

Gideli bahar gelmez bu ele
Savurduk sitemi suya yele

Ziyandır senden hatıralar akla
Gider ten nefes gel de ayıkla

Durulmaz alem akar seyyale
Nedir bu hal gelmezdi hayale

Hep mi karışık hep mi girift
İç deler ah o ela göz tek çift

İste tersine aksın ırmaklar denizler
Cüdadır ervahımız soldu benizler

Şak eder yolları koymaz ki gide
Büker boyun meluldür dide

Faik KUMRU

DÜNYA HÂLİ

Bu dünyaya aldandım geçti ömür beyhude,
Hanım diyor ki geçen ömür de kâr,bey, Hû de.

Dünya misafirhane hem dolar hem boşalır,
Günahı isi pası dirhem dirhem bulaşır.
Gönüldeki vaveyla ta semaya ulaşır,
Her sualin cevabı esas öte tarafta.

Gönül süzülen bir kuş uçar gider hayale,
Bir zerrecik efkârla sürüklenir melâle,
Sevinci kederleri mecbur eder bu hâle;
Bir evet bir de hayır buluşur mu arafta.

Bir başıma yaralı ne hâlim varsa ihlal,
Akıl şaki kesilir fitrî meyli ihtilal.
Bir yâren nasihatı ya da dostça hasbihâl,
Kırılan her yüreğin tamiri iltifatta.

Sınır bilmez arzular başıbozuk meşgale,
Anlamsız koşturmaca hayat boyu acele,
Hücum eden acılar bitmeyen mücadele,
Dizin dermanı kalmaz, yegâne güç zaafta.

Yürünecek yol uzun doğu batı mesafe,
Şimendifer tayyare pahalıymış tarife.
Hakikat açmış yolu çıkmaz sokak hurafe,
Nefsim taşa tutulur ruhum kudüm tavafta.

Târif etmek imkânsız kelime, cümle aciz,
Hiçbir şey gizli değil halbuki her şey bariz.
Âlem bize mi ait, toprak gökyüzü deniz,
Bütün varlık şifreli sırlar mühürlü zarfta.

Sakin aklım bulanır iki gözüm kararır,
Bülbül dilim lâl olur, betim benzim sararır.
Cemi cümle vebali üzerime aktarır,
Her günah kılıç çeker birleşirler tek safta.

Huzur gönlümüzde burç dilimizdeki dua,
Bedenimize şifa serin gölgeymiş ruha.
Keskin görüşle aklın açılma vakti duhâ,
Biri kendini bilmek diğer yarı insafta.

Vur kapıya izin al seyrana çık ibret al,
Güzelliği baş tacı çirkinliği yere çal.
Ne geçmişî geleceği ne de mal ü menal,
Yepyeni sayfalar aç hayır yok ihtilafta.

Ahmet YILDIRIMTEPE
ANNEM

Filizlenen çiğdemin buzu delen nefesi
 Boncuk boncuk terleyen güneşin yelpazesi
 Çatlak alınlı elin kadife elbisesi
 Şu kısacık ömürde asırlık andır annem

Küçük bir fidan için kendini yakan orman
 Sinesinde tütüyor özlemler duman duman
 Onunla yaratıldı zaman içinde zaman
 Mağfirete uzanan mübarek gündür annem

Gülüşünü her daim maske yaptım yüzüme
 Şefkatin ab-ı hayat, bahar geldi güzüme
 Gül yüzün sürme olup çekilirken gözüme
 Karanlıkları yırtan, kıpkızıl tândır annem

Evlat için can verir, düşünmeden ardını
 Gökler yere inerdi yükleydik derdini
 Dilinde tespih adım, ben çalmışım virdini
 Cennetin beklediği ulu sultandır annem

Değerini en iyi onu kaybeden bilir
 Muska yapar kokunu her an boynunda bilir
 Yokluğun soğuk yüzü sivrildikçe sivrilir
 Saplanarak yürekten damlayan kandır annem

Çatlamış topukların vadisidir dalların
 Dudaklarında dua, şifalı balların
 Al yazman goncasıdır, o nadide güllerin
 Girince çıkılmayan koca bir handır annem

Gecenin bebekleri dağılırken semaya
 Kundaklar yıldızları, emanet eder aya
 Virane gönülleri dönüştürür saraya
 Kimi vuslat görünen gizli hicrandır annem

Ulağın getirdiği müjdeli muştı bazen
 Göklerde tavaf eden kınalı kuştı bazen
 Gidip de dönülmeyen ölünen Huştı bazen
 Yavrunun nazarında ölümsüz candır annem

Semâ eder dönerek kıblende kelebekler
 Yürek ritmini bulur; kah atar, gahi tekler
 Şol Reyhan kapısında yolun bekler melekler
 Kıymetli sandıklarda inci, mercandır annem

Yanağımın çölüne seninle indi rahmet
 Sen Amine'sin ama ben olamam ki Ahmet
 Sana da gülümsesin, o nur yüzlü Muhammet
 Göğsümde taşıdığım şereftir, şandır annem.

Bekir YILDIZ

PRANGALI DÜŞLER

her akşam çatkapı efkâr
gelip dayanır yorgun yüreğime
hicazkar bir nağme yayılır
türkü olur düşer gözlerime

ah yüreğim bir ses verse
erguvan bir bulut inse göklerime
çizgi çizgi ışıklar belirir
hasret yağar çiy çiy içime

prangalı düşler sarmış beynimi
çöreklenmiş içime cümlelerin tortuları
bir çocuk usulca talim ediyor
mazide kalmış derin hecelerini

ummadık zamanda bir ince sızı
birburuk süslü hüznün ardı sıra
ne bir iz, ne bir ses, ne bir hece
sessizlik ve sensizlik sadece

gönlümdeki sis bulutu dağılır mı bir gün
duyar mı yüreğim yaprak koparan bir nida
uykularımı sağır eden bir düş çılgık çılgığa
bitsin artık bu sükût, bir ses ver bana

Ümit Bayram YALÇIN

EN ÇOK O GÜN YAŞAMAK İSTERİM

ölüm gelecek mi bana
bir yaz günü
oysa ben en çok o gün yaşamak isterim

kuşlar bile o gün en güzel uçarlar
sevgililer o gün ayrılmaktan vazgeçerler
sıcacık olur yürekleri
bir çocuk annesinin elini o gün sımsıkı tutar
bir baba ekmeğin en tazesini o gün götürür evine
ellerine o gün kına yakılır körpe kızların
o gün gelin giderler sevdiklerine

ölüm gelecek mi bana
bir yaz günü
oysa ben en çok o gün yaşamak isterim

Ramazan DEMİRTAŞ

SEVGİ HARMANI

İki gönül aşkı için baş başa
Verdikçe çoğalır sevgi harmanı
Sevenler el ele yeni bir yaşa
Girdikçe çoğalır sevgi harmanı

Zemzemle yıkanmış temiz özünü
Seyre doyulmayan nurlu yüzünü
İnsan sevdiğinin ela gözünü
Gördükçe çoğalır sevgi harmanı

Kollar dolandıkça ince beline
Selam yükledikçe seher yeline
Hasretle elini zülfün teline
Sürdükçe çoğalır sevgi harmanı

Yâr görenin can gelirmiş canına
Misafirlik için gönül hanına
Sabah akşam o güzelin yanına
Vardıkça çoğalır sevgi harmanı

Göz parlar açtıkça yüzden tülleri
Değmeye kıyamaz narin elleri
Sinesinde açan gonca gülleri
Derdikçe çoğalır sevgi harmanı

Kulak ver içteki sessiz feryada
Umudunu kurban verme inada
Gönlünde sır gibi duran murada
Erdikçe çoğalır sevgi harmanı

GARİBAN istemez köşkü sarayı
Parmak uçlarıyla küçük yarayı
Gönül depreminde kırılan fayı
Sardıkça çoğalır sevgi harmanı.

Kadir KÖSE

KİBİRDEN GELİR

Nefsin sarayından ihtişam ile
Mağrur bakılması kibirden gelir.
Benlik hükmedince ölçsüz dile
Sözün kekilmesi kibirden gelir.

Gösteriş tavrırlı sünü yüz ile
İmâsı haddini aşan göz ile
Umursamaz bir edâlı poz ile
Dudak bükülmesi kibirden gelir.

Bir kelâm kamilce gelirken dile
Kamil'in söylemi mağrur'a çile
Evrensel doğruya bilerek bile
Karşı çıkılması kibirden gelir.

Çözölüp kavgası, bitecek işin
Mayası âdâpla tutacak işin
Mecrasında akıp gidecek işin
Zora sokulması kibirden gelir.

Allah ırkçılığı yasak ederken
Buna ram olmaktır bize gereken
Soyu, zürriyeti sözle yererken
Başa kakılması kibirden gelir.

Büüklük duygusu edebe kota
Tepeden bakışlar ne büyük hata
Horlanan insana isminden öte
Bir kulp takılması kibirden gelir.

Eyleme, söyleme tevazu gerek
Böbürlü beşere saygı ne gerek
Hâl ile dil ile eza vererek
Gönül yıkılması kibirden gelir.

Yahya ÖZKÖK

SAFAHAT'I KUŞANMAK

Bir yürek filizlendi Fatih'in gölgesinde,
Ne derse doğruydu ve her zaman doğru derdi.
Gezmesin diye küffar mukaddes ülkesinde,
Göğsünü namlulara her gün siper ederdi.

Büyük tufan sarmışken yurdun dört bucağını,
Umuda yelken etti tüten her ocağını,
Mısralarına dikip İstiklal sancağını,
Bir yıldırım hızıyla ilden ile giderdi.

"Kuran'da" dedi "Benim atideki ihlâsım."
Timsaliydi gençliğin yüreğindeki Asım,
Sığaya çekse eğer onu da Molla Kasım,
Bir eksik bulamadan hakkını tam öderdi.

Haydi, söyleyin kimin hakkı kalırdı kimde?
Ondaki bu hamiyet olsaydı bir hâkimde
İnciler dizilirken Sırat-ı Müstakim'de
Işığ, hakikati gözler önüne serdi.

Topluma hizmet idi onda adı sanatın,
Halka Hakkı sunmaktı anlamı bu hayatın,
Yürürken sahibine koskoca kâinatın,
Bizlere birbirinden güzel eserler verdi.

Çanakkale'de şana Bülbül'de derde kandım,
Seyfi Baba'da Hasta oldum Küfe'de yandım,
Şimdi işte yeniden Safahat'ı kuşandım,
Yandıkça sayfalarda gönlüm ilhama erdi.

İbrahim BİRGÜL

KIRLANGIÇ

ah ellerimden uçup giden kırlangıç
bir bakarsan eğer yükseklerden memleketime doğru
babam samanla karışmış çamurun içine
hüznünü koymuş harç diye
annem iki büküm haliyle bir kova kireçle
duvarlara yalnızlığımızı sıvazlamış yarılmış elleriyle
sonra iplerin arasına işlemiş en ağıt dolu ilmiklerini
bir ocak başında tebessümlerimiz varmış
en kahrılı günlerimizde filizlenen

ah kırlangıç
sokağımızın en aydınlık yerinde
hani gökyüzüne asılı salıncağım vardı
ve içinde saklı düşlerim
kuşlar ipin iki ucundan sallardı
şer günlerinden ayıkmiş hayatımızı
eğer bir bakarsan göklerden beni görürsün
bir pazar yerinde görürsün
belki iki elinde üç beş bardak çay ile
çay diye belki hayatı taşımışımdır ben kalbimde
bunu bilmezsin belki
bir sonbahar yaprağı kanatlarından tutar
bırakır bir pazar yerinin mahşeri kalabalığına seni
tüm insanların telaşı bendeydi sanki
ve ben saklıydım insanların göğsünde bir sır gibi

ah kırlangıç
sonra yolun geçerse bir akşamüstü
bir okulun
devlet parasız yatılı pansiyonunun pencerelerinden
bir çocuğun hayali esmektedir sınıflarda dolaşan
akşam inerci bir heyula gibi
kırlangıç
sonra etüt saatlerinin
ders çalışma mecburiyetlerini görürsün
görürsün bir türkçe kitabının arkasına
yeni yetme şiirler yazan çocuğu
işte o bendim kırlangıç yaşımda yeni büyümüştü
okul yollarına süzülürsen bir gün kırlangıç
bir çiçeğin yanı başına oturmuş
şarkı söyleyen kuşlar görürsün
ve o şarkıyı al ayrılığımıza ekle kırlangıç
sonra bozkırlarında ıslanmışım
yağmurlardan haber getir
yağmurun öptüğü kumdaki ayak izlerimden selam

ah kırlangıç
kat kat semalarda yankılanan dualarımız vardı
çorak topraklarımızı sulayan
uzayıp giderdik Allah'a doğru
ve büyük bir adam olarak doğardık
küçük bedenlerimizden
biz kandil akşamlarını aydınlatırdık
kandil akşamları şehri
sesimdi belki cami köşelerinden duyulan

ah kırlangıç
şimdi şehir üzerimde bir
soğuk yorgan sanki betonlardan
söyle çocukluk hayallerimi sıvadığım
çamur kokulu duvarlar nerede
ve genzimi yakan o rayiha kokular
hangi toprakta saklı
komşunun ağacından kayısı aldığımda
kulaklarımda çınlayan azar
şimdi hangi çocuğun koynunda yatar
söyle bu korkular kaç çocuğun gözünde yaşar
ve bu şehirde yanan tüm lambalar
neden aydınlatmazlar dünyayı
çocukluk tebessümlerim kadar
ve ihtişamı ile şu yağmurlar
neden temizleyemiyor insanı
üşüyorum kırlangıç bu şehirde üşüyorum
sanki başka tenlerdeyim
bir gün yağmuru elinden tutup
benimle yakar top oynatabilir misin kırlangıç
rüzgârı alarak yanımıza
uçurtmamızı yeniden uçurabilir miyiz
en ulaşılmaz gördüğümüz dağlarda
ey siyah kanatlarında özgürlüğü gördüğüm kırlangıç
uçur beni çocukluk yıllarıma.

Salih SEZEN

KALMASIN ŞİİRSİZ BABA

rüzgar geçti mi, derdi az önce
 yere saçılan sözlerini toplarken aceleyle
 birikmişi azdı, fakirdi
 düşüncesi bile içini ısıtacak bir şey isterdi
 olsun, olduğu kadardı cennet
 her kötülük önce zayıf yüreğinde denendi

toprak renk değiştirir mi
 cevabıyla abdest aldığı sorulardandı
 yankı arardı başına çarpmak için
 acısalar sevinirdi, dövseler elini öperdi küçüklerin
 kıyısı olmayınca kuyu olmuş bir oyukla arkadaştı
 yaşlanmaya giderdi fabrikaya iki vardiya
 sincapları alınlarından öpmeden
 başkasının mezar taşını koydular iki günlüğüne başına

babam, senin baban nasıl biriydi, derdi
 dünya şaka yapardı, acısını çiğnerdi kıkır kıkır yok sayılan ağzıyla
 ıslanınca da kurumak bilmezdi kirpikleri
 öldüğünü belli etmeden öldü
 erken yazdırdılar nüfusa öldüğünü
 topraktan gelip toparlanmadan gitti
 gidip de dönmek var derdi
 hiç yapmazdı bu dediğini ama yaptı toptan

dünyayı severdi babam karşılıksız
 bana iki göz bırakmış en iyisinden inkarsız
 şiir dolusu bir ağız kirli bir dünya
 çok oğlum, derdi
 ilerlerdi sigarada bir nefes
 atasözü gibi dönerdi ucunda dolaştığı uçurumlardan
 yaptırdım aynısından yüzüme
 sevgilim tutamadım ellerini
 babamda kalmış sarıldığımda
 ayrılmak istemedi

Qafqaz ƏVƏZOĞLU

ŞUŞA'M

Nadan gözlərində qiymətsiz oldun,
Dönüb oyuncağa satılan Şuşam!
Alışdın bir anda, yandın bir anda,
Ocaq tək qalanıb çatılan Şuşam,
Dönüb oyuncağa satılan Şuşam!

Şuşa alınarsa bir paslı güllə,
Vurmayıb başına söz verən hələ...
Dönüb ümidlərim tamam müşkülə,
Düşən yuvasından pərən bir quşam,
Dönüb oyuncağa satılan Şuşam!

Tər güllü qucağın, çiçəkli çölün,
Qanına bələndi neçə oğulun
Didəmdə yurd salıb sovrulan külün,
Qəlbindən gözüne süzülən yaşam,
Dönüb oyuncağa satılan Şuşam!

Hələ bir kimsəyə çatmayır ünün,
Hələ bir zülmətdi hər gələn günün.
Sinəsi gülləli neçə büstünün,
Ümid qığılcımı sönür hər axşam,
Dönüb oyuncağa satılan Şuşam!

Olmasa bu qədər qeyrət çəkənin,
Qoynuna qayıtmaq gümandı sənin!
İnanıb vədinə yadın, özgənin,
Hələ xəyallarla qucaqlaşmışam,
Dönüb oyuncağa satılan Şuşam!

Yağmurun Gözleri

Gülçin Yağmur Akbulut

“Yüzünün aynasında
kendimi gördüğüm su
gel beraber anlatalım
o kıyısız okyanusu”

klaros

Fesleğen Ağıdı

İlker Gülbahar

“Çok isteyip de/gözlerimle gözlerine/
dokunamamaktan değil şikayetimin
şişman bir anıyı ulu orta solumaktan
el pençe divan durmaktan da değil
şakağımda kümelenen griliğin
tepemde devşirilmesinden hiç
paslı bir yatağan değişiyor boynuma”

klaros

HÜZNÜN DOKUNULMAZLIĞI TELLERDE

mademki hayat arabesk
bizi telaş ezecek

suları kopar musluklardan
esaret taarruza geçer demirlere doğru
tabelalar intiharda yağmurdan

evden ayrılma, terin kadifeleşsin
zincirler az gelir favori yumruklara
lacivert akşamın akışkanlığında

dağınıklığımız sözcüklere av
silahımız boş, gövdede kurşun iddiası
yaranın soluğu ezberimizde

zamanın unvanı kır saçım
talihime uzanmış düşünceler
hüznün dokunulmazlığı tellerde

bir bahar yenilgisini karşılıyoruz
rüyalarla yetinme bahçesinde
evler pencerede saklı

yüzümüz açık yaranmak için yarına
bugünün devşirme vakası
ve dünyanın kehaneti bilime muhtaç

sesimiz bir çift kanat
çırpınıyor göğe devrilen bakışlarla

Rıdvan YILDIZ